

трясък се затвори зад него и юношата внезапно се почувствува сам, нецастен и изоставен.

Глава VIII

- Виждаш ли това кръгло здание с пет дървени кули? Това е прочутата черква Седемте престола. Някои я смятат по-хубава и по-богато от Света София, - рече Теофил Каламодиос и поглади замислено тъмното си голобрадо лице. - Но аз все пак си-по харесвам Великата черква. После ще видим и нея.

Влязоха в голямото мрачно здание тихи и мълчаливи. Силна мириза на тимиян лъхна лицата им. В западната абсида бяха наредени седем каменни съркофази.

- Това са гробниците на седем от апостолите. А тази колона е същата, на която е бил вързан господ наш преди да бъде отведен на кръста.

Теофил се прекръсти и набожно целуна кладния камък.

- Всичко, което виждаш - кандила, свещници, мозаики, е само от чисто злато и сребро. Не напразно казват, че две части от световните богатства са събрани в Константиновград, а третата е пръсната по света... Ела, сега да ти покажа целия живот на Христа.

Иваница се дигна на пръсти, след това се наведе, сниши се съвсем и дълго разглежда в нямо очудване ситната игра на малките пъстри камъчета, които с поразително изкуство рисуваха всички по-важни случки от живота Исусов.

- Ела сега да видиш гробниците на василевсите.

От един висок прозорец поток блядозлатна светлина струеше върху величествените съркофази от мрамор и порфир.

Теофил дълго мълча, потънал в скръбно съзерцание, след това въздъхна и каза: